

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIE POLITICĂ

DIRECTOR: C. G. DISSESCU

PRIM-REDACTOR: V. ATHANASOVICI

Redactori: PAUL NEGULESCU, DEMETRU NEGULESCU, ALEX. CERBAN, G. MEITANI, G. G. DANIELOPOLU
G. C. CRISTESCU, SILIU RĂDULESCU

ZIARUL APARE
JOIA ȘI DUMINECA

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: STRADA DOAMNEL, 20

REDACTOR-ADMINISTRATOR
B. P. RĂDULESCU

ABONAMENTELE

se fac pe an și pe jumătate de an
la 1 Ianuarie și 1 Iulie

Dela 1 Iulie până la 1 Sept. ziarul nu apare

GRIGORE G. PĂUCESCU
FONDATOR-PROPRIETAR

Un număr: 50 bani
Un număr vechiu 1 leu

COSTUL ABONAMENTULUI

Pe an, 40 lei; pe jumătate an, 20 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Pentru străinătate se adaogă timbrul post.

SUMAR

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ. — *Inalta Curte de casațiune și justiție, secțiunea I*: Constantin N. Aldea cu I. Moșoianu.

Curtea de apel din București, secțiunea I: Adolf Rosentzweig cu Societatea «Astra-Română».

Curtea de apel din Craiova, secția I: M. Segal cu Moștenitorii d-rului A. Nichita.

Tribunalul județului Tecuciu: Vasile Druică cu Catrina Viuleț.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIUNE ȘI JUSTIȚIE

SECȚIUNEA I

Audiența dela 9 Ianuarie 1913

Președinta d-nului V. Bossy, consilier

Constanlin N. Aldea cu I. Moșoianu

REVIZUIRE. — ACTIUNE PRINCIPALĂ CIVILĂ. — FALS. — ACT INVOCAT ÎN CURSUL JUDECĂȚII. — ART. 290 AL. 2 PR. CIVILĂ, ART. 1173 AL. 2 COD. CIVIL.

Pe cale principală civilă nu se poate cere constatarea unui fals în scopul de a legitimă o cerere de revizuire în temeiul art. 290 al. 2 din procedura civilă, atunci când actul incriminat a fost invocat și discutat în cursul judecării care s'a terminat prin hotărârea atacată prin revizuire.

No. 11. — Respins ca neîntemeiat recursul făcut de Const. N. Aldea contra decisiunii Curții de apel din București secția IV No. 48 din 1912, dată în proces cu I. Moșoianu.

S'a citit raportul făcut în cauză de d-l consilier I. N. Stambulescu; s'a ascultat d-l avocat N. Durma, pen-

tru recurent, în desvoltarea motivelor de casare; d-l avocat N. Mitescu, pentru intimat, în combateri.

Curtea, deliberând,

Asupra motivului de casare:

«Violarea principiului fundamental al procedurii, după care interesul este măsura acțiunilor și acel după care tot ce legea nu proibă, ea permite (art. 3 cod civil); a interpretat și aplicat greșit art. 490 pr. penală, care e enunțativ, iar nu limitativ, referindu-se la regulile de verificare de scripturi din procedura civilă, sediul materiei; a violat art. 290 al. 2 și art. 66 al. 4 pr. civilă, care nu comportă distincțiunile ce în mod arbitrar le atribue Curtea; a făcut în fine o greșită aplicațiune a prescripției civile rezultând din art. 593 și 594 pr. civilă, care vizează numai acțiunea privată propriu zisă, definită prin art. 3 pr. penală și având de obiect repararea daunelor către delicvent, iar nu și acțiunile civile care nu au un așa obiect, precum este acțiunea mea prin care am cerut constatarea falsului, fără nici o condamnare a nimănu la nimic».

Având în vedere decizia supusă recursului;

Având în vedere că, cestiunea de drept rezolvată prin acea decizie și care este dedusă în judecata acestei Inalte Curți, este aceea de a se ști dacă se poate cere constatarea unui fals pe cale principală civilă în scopul de a legitimă o cerere de revizuire în baza art. 290 al. 2 pr. civilă, atunci când actul incriminat a fost invocat și discutat în cursul procesului rezolvit prin hotărârea a cărei rezolvire se cere;

Considerând că art. 260 al. 2 pr. civilă, admite revizuirea unei hotărâri definitive când judecata s'a pronunțat, întemeindu-se pe acte ce erau declarate false, în urma acelei judecări;

Considerând însă că falsul de care se ocupă acest

articol, este acela constatată pe cale penală, după cum aceasta rezultă din combinarea art. 290 al. 2 citat, cu art. 450 pr. penală și art. 1173 al. 2 cod. civil, care nu prevăd acțiunea principală pentru constatarea falșului de cât pe cale penală ;

Considerând că o asemenea acțiune principală civilă nu este admisibilă când actul încriminat a făcut obiectul desbaterilor, fiind prezentat și invocat în cursul procesului terminat prin o hotărâre definitivă ;

Că, în adevăr, ar fi să se nesocotească principiul fundamental al autorității lucrului judecat, dacă ar fi să se permită, sub cuvânt de a se dovedi falșitatea unui act, să se redeschidă un proces închis prin o hotărâre definitivă și să se reînceapă o judecată terminată ;

Considerând că, în speță, nu numai că actul a căruia falșitate se cere a fi constatată pe cale principală civilă, a făcut obiectul desbaterilor și a servit de bază unei judecăți terminată printr'o hotărâre definitivă, dar încă acel act a fost prezentat chiar de recurent, iar nu de adversarii săi ;

Că, în aceste împrejurări de fapt și de drept, Curtea de apel respingând acțiunea recurentului, prin adoptarea motivelor din sentința tribunalului, nu a violat articolele citate în motivul de casare, ci a făcut o justă aplicare a principiilor și a textelor de lege enunțate mai sus ;

Că, prin urmare, motivul de casare nefind fondat, recursul cată să fie respins.

Pentru aceste motive, respinge.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI

SECȚIUNEA I

Audiența dela 26 Ianuarie 1913

Președintele d-lui Oscar N. Nicolescu, prim-președinte

Adolf Rosentzweig cu Societatea «Astra-Română»

APEL. — NEMOTIVARE. — COMUNICAREA MOTIVELOR. — TERMEN. — NEGOMUNICARE. — RESPINGERE. — ART. 69, 326 ȘI 333 PR. CIVILĂ.

Dispozițiunile art. 69 pr. civilă, după care neindicarea temeiurilor de fapt și de drept pe care se sprijină acțiunea îndrituește pe partea interesată a cere amânarea și comunicarea lor, fără a se putea face o a doua amânare pe acest motiv, se aplică nu numai când e vorba de ce-

rerile adresate înaintea primei instanțe, ci și în ceea ce privește petițiunile de apel.

Astfel fiind, apelul urmează a fi respins ca nemotivat când partea apelantă nu a comunicat intimatului motivele de apel nici în urma termenului acordat în acest scop de către instanța de apel.

No. 12. — S'a prezentat apelantul prin d-l avocat P. Ioanițescu, și intimata Societatea «Astra-Română» prin d-nii avocați Traian Rădulescu și N. Saita.

Curtea,

Asupra apelului făcut de inginerul Adolf Rosentzweig, contra hotărârei cu No. 7 din 1911, a comisiunii pentru regularea și consolidarea drepturilor de concesiuni petrolifere din județul Buzău ;

Având în vedere incidentul ridicat de intimata Societate «Astra-Română» prin care tinde la respingerea acestui apel ca nemotivat ;

Având în vedere că art. 326 din procedura civilă, prin aliniatul II, cere ca petițiunea de apel să cuprindă : numele, pronumele, profesiunea și domiciliul apelantului și al pârâtului precum și mijloacele de apel ;

Având în vedere că, dacă art. 326 nu arată cum să se urmeze în cazul când prin petiția de apel nu se arată motivele de apel, art. 333 din pr. civilă, însă, dispune cu privire la formele și efectele apelului că toate celelalte rândueți prescise pentru tribunalele de întâia instanță se vor aplica și la Curți ;

Având în vedere că, după art. 69 din sus citată lege, neindicarea temeiurilor de fapt și de drept pe care se sprijină cererea îndrituește pe partea interesată a cere amânarea și comunicarea lor fără a se putea face o a doua amânare pe acest motiv ;

Având în vedere că, în speță, din examinarea actelor dosarului, se constată că apelantul nu a arătat motivele pe care și sprijină apelul, nici prin petițiunea de apel, nici prin veri o altă petițiune ; că, în ședința dela 11 Decembrie 1912, intimata, cerând să i-se comunice motivele de apel, Curtea prin încheierea No. 2558 din acea zi, a obligat pe apelant să comunice acele motive, amânând judecarea pricinii pentru termenul de astăzi pentru a se cere dela tribunal și dovada de comunicarea hotărârei apelată ;

Având în vedere că apelantul nu s'a conformat încheerii Curței și nu a comunicat intimatului motivele de apel, ci le-a depus numai astăzi, la termenul fixat pentru judecarea procesului, la grefa Curței, și s'au alăturat cu petițiune la dosarul cauzei;

Considerând că întru cât apelantul nici nu a comunicat motivele de apel la domiciliul intimatului și nici nu le-a depus prin petițiune la dosarul cauzei în termen util, ca acesta să ia cunoștință de ele și să-și prepare apărarea, și întru cât nu se poate acordă o a doua amânare pentru comunicare, depunerea motivelor făcute astăzi de apelant, în conformitate cu încheierea Curței, nu poate fi ținută în seamă, și deci apelul rămâne nemotivat;

Că astfel fiind, apelul urmează a fi respins ca atare.

Pentru aceste motive, admite incidentul, respinge ca nemotivat apelul.

Semnați: Oscar N. Nicolescu, St. Mladoveanu, D. Mavrodin, Em. Miclescu, Ef. Antonescu.

CURTEA DE APEL DIN CRAIOVA

SECȚIUNEA I

Audiența dela 12 Februarie 1913

Președinta d-lui D. Gârleșteanu, prim-președinte

M. Segal cu Moștenitorii d-rului A. Nichita

LEGEA PROPRIETARILOR. — ACTIUNE ÎN JUȘȚIE. — CITARE. — DOMICILIU OBLIGATOR. — DACA LOCATARUL NU LOCEȘTE ÎN IMOBILUL ÎNCHIRIAT. — ART. 4 DIN LEGEA PROPRIETARILOR.

Dispozițiunile art. 4 din legea proprietarilor potrivit căroră locatarul, sub-locatarul și cesionarul contractului sunt considerați ca având domiciliul lor obligatoriu la imobilul închiriat sau arendat, se aplică numai în cazul când chiriașul ia cu chirie un imobil în scop de a locui el însuși într'ansul, iar nu și în cazul când locatarul ia cu chirie imobilul, fie pentru spectacole publice, fie pentru a face în acel imobil o instalațiune oarecare, fără ca dânsul să locuiască în imobil, și prin urmare în acest caz acțiunea trebuie îndreptată și procedura îndeplinită la domiciliul său personal, iar nu la imobilul închiriat.

Curtea,

Asupra apelului făcut în termen de M. Segal, din București, strada Sfinților No. 58, contra sentinței

civile a tribunalului Ilfov secția II No. 409 din 1911, prin care s'a admis contestația făcută de Nicolae Nichita, Maria Nichita și Aneta Nichita, moștenitori ai decedatului dr. A. Nichita, din București, strada General Florescu No. 2, contra executării sentinței acelu tribunal No. 651 din 1910, anulându-se această sentință prin care, după cererea lui M. Segal ca locatar principal, s'a declarat reziliat contractul de subînchiriere a imobilului din București, strada Academiei No. 8, etagiul I, și a fost obligat subchiriașul d-rul A. Nichita ca să plătească lui M. Segal un rest de patru mii două sute lei ce mai datoră din chirie, judecându-se procesul după regulile prevăzute în legea asupra drepturilor proprietarilor;

Având în vedere că procesul este trimis în cercetarea acestei curți prin deciziunea Inaltei Curți de casație și justiție, secția II, No. 126 din 1912, prin care s'a casat deciziunea dată în cauză de Curtea de apel din București secția I sub No. 14 din 1912¹⁾.

Ascultând pe advocații ambelor părți în susțineri;

Având în vedere că, în judecarea acestui apel ivinde-se astăzi divergință de opiniuni și complectându-se Curtea cu cinci judecători spre a rezolva divergința, s'a luat din nou în desbatere procesul;

Având în vedere că, Curtea în majoritate adoptă motivele din sentința apelată a tribunalului și însușindu-și și motivele coprinse în opinia exprimată de d-l consilier M. Paraschivescu și de d-l prim-președinte D. Gârleșteanu cu ocazia primei desbateri a procesului, urmează a respinge apelul lui M. Segal ca nefondat;

Având în vedere că acele motive sunt cele următoare:

Având în vedere că apelantul M. Segal susține că, chemând în judecată ca chiriaș pe d-rul Nichita cu care contractase, bine a fost citat la imobilul închiriat din strada Academiei No. 8, conform art. 4 din legea asupra drepturilor proprietarilor;

Considerând însă că prin menționatul articol de lege s'a creat o dispoziție de favoare pentru proprietari, fixându-se domiciliul chiriașului chiar în imobilul închiriat; această dispoziție însă nu-și are aplicația de cât în cazurile ce se întâmplă mai des, când chiriașul ia cu chirie un imobil ca să locuiască

1) Vezi Dreptul No. 56 din 1912

în el, iar nu și atunci când se ia cu chirie un imobil pentru diferite spectacole, sau cum e în cazul de față pentru instalarea clubului unei societăți de agrement, căci în cazul acesta ar fi vexatoriu ca să se citeze chiriașul prin surprindere la imobilul în care nu locuiește;

• Că, așa fiind, și cum d-rul Nichita a fost acționat personal pentru neplata chiriei imobilului ce subînchiriasse dela apelantul M. Segal pentru instalarea clubului societății „Caritatea“, rău a fost citat la sediul societății în imobilul închiriat, ci ca consecință a modului cum s'a intentat acțiunea, trebuia citat la domiciliul său personal din strada General Florescu No. 2;

Considerând că apelantul ar fi putut cită pe d-rul Nichita la imobilul închiriat numai în caz când l-ar fi acționat în calitate de președinte al societății „Caritatea“, căci în această calitate subînchiriasse imobilul, dar de timp ce l-a acționat personal, trebuie să-l citeze la domiciliul lui real;

Apreciind și cheltuelile de judecată cerute de intimații prezenți, le fixează la suma de una sută lei.

Pentru aceste motive, redactate de d-l prim-președinte D. Gârleșteanu, și acelea cuprinse în sentința apelată a tribunalului, în majoritate, respinge ca nefondat apelul.

Semnati: D. Gârleșteanu, I. Urdăreanu, M. Paraschivescu, P. Neatzu.

Opiniune

Subsemnatul îmi mențin opinia pentru admiterea apelului făcut de M. Segal și respingerea contestației moștenitorilor defunctului d-rul A. Nichita, pentru următoarele motive:

Având în vedere că din petițiunea de intentarea acțiunii apelantului în care s'a dat sentința No. 651 din 1910, rămasă definitivă și care s'a anulat prin sentința apelată, rezultă că M. Segal a chemat în judecată pe d-rul Nichita, ca să-i plătească chiria pe 6 luni pentru imobilul din strada Academiei No. 8, pe temeiul contractului de subînchiriere intervenit între dânsii și conform legii asupra drepturilor proprietarilor, fără să determine că l'î chiamă în calitate de președinte al societății „Caritatea“ sau personal precum pretind intimații;

Considerând că, pentru obligațiunile ce isvorăsc din contractele de locațiune sau arendare, potrivit

art. 4 din legea asupra drepturilor proprietarilor, locatarii, sublocatarii și cesionarii unor asemenea contracte, sânt considerați ca având domiciliul obligator la imobilul închiriat sau arendat, prin urmare pe temeiul acestei dispozițiuni a legii arătată mai sus, d-rul Nichita fiind subchiriașul apelantului nu putea fi chemat în judecată decât cu domiciliul la acest imobil din strada Academiei No. 8;

Că, legiuitorul făcând această derogare de la dreptul comun în favoarea proprietarilor, nu se poate face nici o deosebire dacă chiriașul locuiește sau nu în chiar imobilul închiriat sau în altă parte, în care caz să se cheme de la acest domiciliu real, pentru că o asemenea deosebire nu s'ar putea întemeia pe nici o dispoziție legală și ar fi în contradicție cu intenția legiuitorului care a voit ca chiriașul să aibă domiciliul la imobilul închiriat, independent dacă de fapt ar locui în altă parte;

Considerând că, din faptul că d-rul Nichita prevede prin contract că subînchirierea o face în calitate de președinte al unei societăți „Caritatea“, care urma a se înființa, pe câtă vreme această societate nu era comercială și nu avea o personalitate juridică, cum ambele părți recunosc, dar numai o existență de fapt, d-rul Nichita pe temeiul contractului arătat mai sus era ținut să exercite personal obligațiunea de plata sumei datorată ca chiriaș al imobilului închiriat și în această calitate chemarea sa în judecată urmă a se face cu domiciliu la imobilul închiriat, conform cerințelor art. 4 din legea asupra drepturilor proprietarilor, iar nu la domiciliul său personal, indiferent dacă în citațiune, sau în acțiunea reclamantului Segal, s'a adăogat sau nu și calitatea de președinte al acelei societăți, care nu avea nici o existență;

Că, dacă d-rul Nichita a neglijat sau nu s'a mai dus pe la acel club, cum pretind moștenitorii săi, să poată lua cunoștință de chemarea sa în judecată pentru plata acestei chirii pe care știe că o datora, acest mod de a lucra al d-rului Nichita nu poate constitui un drept pentru moștenitorii săi ca să sfârâme autoritatea de lucru judecat a sentinței prin care a fost condamnat autorul lor la plata acestei sume și care hotărâre s'a dat cu chemarea d-rului Nichita la domiciliul pe care legea l'î atribuie în calitatea sa de chiriaș al imobilului închiriat.

Semnat: Al. Radian.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI TECUCIU

Audiența dela 19 Februarie 1913

Președinta d-lui V. G. Ionescu, judec. de ședință

Vasile Druică cu Catrina Viuleț

IMPĂRȚEALĂ (ACȚIUNE ÎN). — CALITATEA DE MOȘTENITOR. — CESSIONARI. — CONDIȚIE SUSPENSIVĂ. — ART. 728 COD. CIVIL.

IMPĂRȚEALĂ (ACȚIUNE ÎN). — CUMPĂRĂTORI DE LUCRURI DIN SUCCESIUNE. — REVENDICARE. — COMOȘTENITORI. — ART. 974 COD. CIVIL.

IMOBIL SUCCESORAL. — VÂNZARE. — ACȚIUNE ÎN REVENDICARE. — MOȘTENITORI ÎN INDIVIZIUNE. — ART. 728 COD. CIVIL.

PRESCRIPTIONE. — JUST TITLU. — POSESOR. — TITLU CONDIȚIONAL. — ART. 1898 COD. CIVIL.

1° Acțiunea în împărțeală nu se poate intentă de cât de acei ce au calitatea de moștenitori necontestată în momentul intentării sau cel mult de acei ce au dobândit prin cesiune un drept indiviz asupra întregii succesiuni sau asupra unei anumite cote din succesiune. Cumpărătorii de obiecte determinate din succesiune sau chiar cesionarii unei părți indivize din un imobil al succesiunii, nu pot intentă acțiunea în împărțeală, nefiind coproprietari în timpul indiviziunii cu comoștenitorii vânzătorului; până la facerea partajului, ei nu dobândesc proprietatea lucrurilor cumpărate și situațiunea lor e identică cu cea a cumpărătorilor din o vânzare făcută sub condiție suspensivă, adică nu pot avea alte drepturi mai mari de cât ale unor creditori obișnuiți.

2° De asemenea acești cumpărători nu se pot servi de acțiunea în împărțeală ca fine de neprimire la acțiunea în revendicare ce li s'a intentat de comoștenitorii eredelui vânzător.

3° Moștenitorii au dreptul de a revendică un imobil vândut de unul din comoștenitori și țără consimțământul celorlalți coherezi.

4° In prescripția achizitivă de 10—20 ani, valabilitatea justului titlu invocat de posesor, nu se judică nici odată după împrejurările ce au înconjurat titlul vânzătorului sau după lipsa totală de titlu a autorului, așa că chiar un titlu condițional poate duce la usucapiunea de 10 ani, dacă condiția e consecința dreptului autorului

și dacă între părți o asemenea condiție n'a fost nici presupusă nici cunoscută.

Tribunalul,

Având în vedere finele de neprimire ridicat de oponentul Vasile Druică, contra acțiunii ce i s'a intentat de Catrina Viuleț, pe motiv că dânsul este un moștenitor cu titlu particular al lui I. Surugiu, nepot de soră a reclamantei, și că pământurile ce se revendică fac parte din pământul rămas dela autorul comun a Catrinei Viuleț și-a Năstasiei, mama lui I. Surugiu, cerându-se respingerea acțiunii, întru cât oponentul fiind moștenitor cu titlu particular al lui I. Surugiu, care este coproprietar cu intimata Catrina Viuleț, nu se poate intentă contra unui cohere de acțiunea în revendicare, ci numai o acțiune de împărțeală;

Având în vedere că, în susținerea acestui fine de neprimire, oponentul se servă de interogatorul luat intimatei în ziua de 19 Februarie 1913, unde se recunoaște că Ion Surugiu este nepot de soră al reclamantei, și de actul de vânzare transcris sub No. 461 din 1913 și depus la dosar de apelant, din care se constată că Vasile Druică a cumpărat dela I. Surugiu pământurile prevăzute în acțiune și cari fac obiectul procesului, așa că în fapt se stabilește în mod cert atât identitatea terenului din acțiune și din actul de vânzare, cât și drepturile de coproprietate a vânzătorului I. Surugiu și-a reclamantei Catrina Viuleț, și în consecință rămâne a fi supus discuțiunii și analizat numai fundamentul juridic al finelui de neprimire ridicat;

Având în vedere că cesiunea de drept, așa cum s'a formulat înaintea tribunalului și care trebuie discutată e următoarea: Dacă un având cauză cu titlu particular al unui moștenitor poate cere respingerea ca inadmisibilă sau prematură a acțiunii în revendicare intentată contra sa de un cohere de al autorului său și relativ la un obiect determinat al succesiunii, sub motiv că starea de indiviziune dintre eredele reclamant și autorul său ar permite numai o acțiune de împărțeală, iar nu și o acțiune în revendicare;

Considerând că, acțiunea în partaj fiind o consecință firească a dreptului de moștenire și a indiviziunii de fapt în care se găesc herezii, ea nu poate

fi intentată decât de acei cari au calitatea de moștenitori necontestată în momentul intentării, sau cel mult de acei cari au dobândit prin cesiune un drept indiviz asupra întregii succesiuni sau asupra unei cote anumite din succesiune;

Considerând că, un cumpărător de lucruri determinate—ce fac parte din succesiune—dela un coherede, neputând avea mai multe drepturi decât autorul său, adică neobținând un drept de proprietate exclusivă asupra lucrurilor cumpărate decât sub condiția că lucrurile dobândite să cadă în lotul convenit vânzătorului, urmează a se admite că cumpărătorul are numai un drept eventual, supus partajului, că în tot timpul indiviziunii nu poate dobândi proprietatea lucrurilor cumpărate și în consecință a se considera cumpărătorul față de cei l'alți copărtași ca un creditor al eredelui cu care o contractat (Laurent, vol. 10, No. 252 și 253);

Că, deci, situația oponentului fiind aceea a unui simplu creditor, el nu poate să invoace alt interes decât acel al salvagădării dreptului său de creanță; că pentru aceasta el nu poate intenta personal acțiunea în împărțeală, ci cel mult poate provoca partajul, lucrând în numele lui I. Surugiu pe baza art. 974 cod. civil, care permite creditorului exercițiul acțiunilor debitorului său când acesta refuză sau neglijează a le exercita, sau în fine poate conform art. 785 cod. civil, să intervină la o împărțeală deja începută de erezi cu unicul scop de-a evita o eventuală fraudă din partea copărtașilor;

Că, avându-l cauză cu titlu particular a eredelui I. Surugiu, neputându-se prevala până la facerea împărțelei, nici de un drept de coproprietate asupra întregii succesiuni, nici de un drept de căprietate asupra imobilului cumpărat, urmează a se privi obiecțiunea oponentului că s'ar găsi în o stare de coproprietate cu intimata neîntemeiată și în consecință a se respinge ca atare;

Că, oponentul având situația de creditor al eredelui ce-a vândut și neavând personal dreptul de a intenta acțiunea în împărțeală, nu se poate admite

că tot el să aibă dreptul de-a se prevala de-o asemenea acțiune în respingerea acțiunii în revendicare ce i s'a îndreptat de un coherede al autorului său; că fiind chemat personal în acțiunea în revendicare, nu se poate servi în apărarea lui decât de mijloacele și acțiunile ce-i aparțin și în nici un caz nu se poate servi—ca fine de neprimire—de acțiunea în împărțeală ce aparține debitorului și de care ar putea uză numai în cazul când ar lucra în numele debitorului său, adică în numele vânzătorului, sau în cazul când de și ar lucra „*proprio nomine*“, ar putea să invoace aceleași drepturi pe cari ar fi putut să le invoace autorul său, ceiace nu e cu putință, dat fiind că autorul său are un drept de și indiviz, totuși cert și actual de proprietate, iar el nu are decât un drept eventual și condiționat de rezultatul partajului;

Că, a se decide astfel, ar trebui să admitem că orice deținător de imobile din succesiune, care întâmplător ar fi și creditor personal al unui coherede, să poată opune eredelui revendicant altul decât acel ce-i este debitor—finele de neprimire a prematurității sau inadmisibilității acțiunii în revendicare pe simplul motiv că fiind creditor al coheredului debitor, poate în baza art. 974 cod. civil, să exercite și acțiunile acestuia și să se serve de toate mijloacele de apărare, cum ar fi în speță dreptul eredelui de-a opune acțiunea în împărțeală, deși n'ar exista nici o stare de coproprietate între creditorul pârât și eredecele reclamant care să poată îndritui pe creditor a spune că fiind coproprietar cu eredecele revandicant prin autorul lui, nu i se poate intenta o acțiune în împărțeală;

Că, nu se poate susține că avându-l cauză a unui obiect determinat din succesiune de și nu poate dobândi proprietatea exclusivă a lucrului până după partaj, totuși el succedând în acțiunile și drepturile autorului asupra lucrului vândut, trebuie să i se recunoască cel puțin același drept pe care îl avea autorul, adică un drept indiviz asupra obiectului vândut și care să-i permită deci a invoca o stare

de coproprietate cu cei l'alți comoștenitori relativă numai la acest obiect determinat;

Și nu se poate susține acest lucru, fiindcă nu acest drept indiviz a fost cedat prin actul de vânzare; fiindcă vânzarea fiind condițională, în tot timpul indiviziunii el nedevenind proprietar asupra imobilului, nu se poate îmbrăca cu nici un drept al autorului său ce ar decurge din exercițiul dreptului de proprietate, și apoi chiar dacă am admite că o astfel de vânzare a putut să-i trăsmită un drept indiviz purtat numai asupra unui lucru determinat, totuși cesionarul nu poate deveni proprietarul acestei părți din imobil decât tot prin efectul partajului și anume dacă obiectul vândut ar cădea în lotul vânzătorului, căci dacă heredele era proprietarul acestei părți indivize, datoră acest lucru dreptului său de proprietar indiviz asupra întregii succesiuni, ceea ce nu se întâmplă cu avându-l cauză căruia nu i s'a transmis dreptul indiviz asupra întregii succesiuni și care nu capătă dreptul de proprietate asupra părții indivize din imobil decât după facerea partajului și atunci și vânzarea acestui drept indiviz din un anumit obiect al succesiunii fiind condițională și supusă partajului, avându-l cauză nu poate fi în tot timpul indiviziunii coproprietar asupra imobilului vândut cu cei l'alți comoștenitori, iar prin consecință nu poate nici a cere împărțirea imobilului cumpărat înainte de-a provoca partajul general, nici a se servi de această acțiune ca fine de neprimire la acțiunea în revendicare ce i s'a intentat (Laurent, vol. 10 pag. 284).

Că, deși un având cauză cu titlu particular succedă în toate drepturile autorului său cu privire la obiectul vândut, totuși nu se poate admite că, dacă autorul său poate cere respingerea acțiunii în revendicare pe motiv de inadmisibilitate, să aibă același drept și avândul cauză a unui obiect determinat din succesiune, întru cât eredele vânzător când cere respingerea acțiunii în revendicare îndreptată contra sa de un alt moștenitor, invoacă un drept indiviz, cert și actual, drept ce în nici un caz nu a fost transmis cumpărătorului prin actul de vânzare, căci obiectul vânzării e un corp cert și determinat care nu putea să permită de cât o vânzare condițională și care nu putea oferi avândului cauză, de cât cel mult un drept eventual de proprietate;

Că, dacă am admite soluțiunea contrară, adică că

avândul cauză se găsește în o stare de coproprietate cu coherezii vânzătorului asupra lucrului vândut și că pentru a se pune capăt indiviziunii, va fi necesar două partajuri, unul între toți coherezii și altul între avândul cauză și ceilalți coherezi, afară de heredele vânzător, atunci va trebui să presupunem sau că partajul parțial se raportează numai la obiectul vândut, iar partajul general la toate imobilele succesiunii mai puțin imobilul vândut, în care caz partajul general ce derivă din faptul succesiunii s'ar găsi în parte format cu anticipație prin voința unui singur erede — ce a înstreinat imobilul — lucru absolut contrar principiilor, care supun partajul voinței tuturor moștenitorilor și cari nu admit ca obiectul vândut să fie scos din partaj, căci vânzătorul n'a putut despoia pe coherezi de dreptul lor de proprietate și că numai partajul ar putea decide dacă vânzarea trebuie sau nu să fie menținută (Laurent, vol. 10, pag. 426 și 427); sau că partajul general ce va urma partajului parțial, va cuprinde toate obiectele succesiunii deci și obiectul vândut, în care caz s'ar putea întâmpla ca imobilul să cadă în lotul altui erede decât acel al vânzătorului — deși prin partajul parțial i-se atribuisse și avândului cauză o parte din imobil — ceea ce ar face cu totul inutilă și iluzorie provocarea primului partaj;

Că, numai în cazul când această vânzare ar fi considerată ca o vânzare sub condiție rezolutorie, — adică perfect valabilă și translativă de proprietate în momentul vânzării, dar supusă rezoluțiunii dacă obiectul vândut nu ar cădea prin efectul partajului în lotul heredului vânzător, — avândul cauză ar putea cu drept cuvânt să invoace în folosul său starea de coproprietate din timpul indiviziunii, el fiind în această ipoteză proprietar — simplu sau indiviz — asupra obiectului determinat din chiar momentul contractării;

Că, însă, o asemenea soluțiune nu este posibilă vânzarea fiind supusă unei condițiuni suspensive, iar nu rezolutorii, întrucât vânzătorul neavând în momentul vânzării nici un drept exclusiv de proprietate asupra imobilului vândut nu putea cedă de cât aceia ce avea, adică un drept condițional de proprietate indiviză — lucru ce nu s'a făcut, căci altul eră obiectul contractului în intenția părților — sau un drept eventual de proprietate exclusivă și supus partajului, căci atât iaparținea și vânzătorului în

acel moment și atunci nu se poate concepe o vânzare sub condiție rezolutorie, adică imediat translativă de proprietate, fără ca vânzătorul să se afle și el în folosința deplină a acestui drept în momentul contractării;

Că, de asemenea, nu s'ar mai putea susține și următoarea obiecțiune: dacă admitem că vânzarea nu putea să fie făcută de cât sub condiție suspensivă, cumpărătorul dobândind lucrul pe baza unui titlu condițional, n'ar mai putea invoca în favoarea sa prescripția achizitivă de 10—20 ani și prin aceasta situația sa ar fi inferioară chiar aceleia ce a dobândit imobilul dela un «non domino», lucru absolut inechitabil; și nu se poate susține această obiecțiune, de oarece deși e adevărat că avândul cauză are în realitate numai un titlu condițional, totuși în intenția lor vânzarea e o vânzare pură și simplă de obiect determinat, care conform art. 1898 cod. civil, poate conduce la uzucapiune când există bună credință din partea posesorului, și apoi în speță, condiția suspensivă absolut necunoscută dobânditorului, e o consecință firească a titlului autorului care nu putea transmite proprietatea de cât condițional, așa că titlul avândului cauză se găsește viciat și supus unei modalități nu prin el însuși, ci prin viciul titlului autorului și, în materie de prescripție achizitivă de 10—20 ani, valabilitatea justului titlu invocat de posesor nu se judecă nici odată după împrejurările cari au înconjurat titlul vânzătorului sau după lipsa totală de titlu a autorului;

Că, în fine, oponentul ar fi putut invoca în favoarea sa efectul declarativ al partajului în interesul ce-l are de a-și păstra lucrul cumpărat și în baza incertitudinii în care se află dreptul său până la aflarea rezultatului împărțeii și când ar putea să respingă o eventuală acțiune în revendicare a comonștenitorilor, dacă imobilul vândut ar cădea în lotul vânzătorului;

Considerând însă că un asemenea motiv n'a fost discutat și că chiar de ar fi fost invocat, el totuși nu putea fi de natură a fi considerat ca un serios fine de neprimire la acțiunea în revendicare, întru cât dreptul său de proprietar consfințit prin rezultatul partajului, poate fi exercitat și mai în urmă în baza titlului sau prin o acțiune în revendicare contra vânzătorului;

Că, în acest sens s'a și pronunțat în ultimul timp Inalta noastră Curte de casație și justiție, pronunțând în mod hotărât dreptul moștenitorului de a revendica un imobil vândut de unul din comonștenitori și fără consințământul celor l'alți coherezi (*Jurisprudența* No. 8 din 1908 Cas. s. I Dec. No. 67 din 1908 și Bulet. Cas. pe 1908 pag. 242);

Că, așa dar, finele de neprimire ridicat e nefondat și cată a fi respins ca atare.

Pentru aceste motive, redactate de d-l magistrat-stagiar al tribunalului Dimitre Hozoc, respinge finele de neprimire ridicat ca neîntemeiat.

Semnați: V. G. Ionescu judecător la tribunal,
D. M. Ionescu judecător ocolului rural Tecuci.

Observațiune. — Hotărârea de mai sus, rezolvă câteva chestiuni de drept foarte interesante în materie de împărțeală a succesiunilor. Soluțiunile date sunt în sensul admis de jurisprudența Curții de casație. (Vezi D. Alexandresco, *Coment. dreptului civil român*, t. III p. II pag. 478 urm.; Cas. I, 8 Ianuarie 1913, *Dreptul* din 1913 No. 24).

Hotărârea, foarte juridic motivată de d-l magistrat-stagiar D. Hozoc, ne reamintește o altă hotărâre a tribunalului de Tecuci redactată tot de d-sa și publicată în *Dreptul* No. 71 din 1912, când s'a omis de a se face această mențiune.

S. R.

BIBLIOGRAFIE

Anunțăm cu plăcere că a apărut tomul III, partea II din Comentariile de drept civil a d-lui profesor

D. ALEXANDRESCO

cuprinzând Comentariul complet și dezvoltat al titlului *Succesiunilor ab intestat*.

Acest volum, foarte complet și bine îngrijit, eră așteptat de lumea noastră juridică, pentru că cuprinde comentariul complet al uneia din materiile cele mai importante, mai grele și mai practice ale Dreptului civil. Ediția veche, pe lângă că eră incompletă, apoi eră aproape de negăsit și se vindea cu prețuri fabuloase.

Tabla analitică a noului volum, foarte dezvoltată, este un adevărat repertoriu de jurisprudență, care cuprinde peste cinci coli de tipar.

Acest volum a fost tras numai în 1500 exemplare.

Așa că putem prezice de pe acum că va fi în curând epuizat, ca și volumul VIII, care a ajuns iarăș de negăsit.

Prețul vol. III, partea II : 20 lei.

N.B. *Librării au un rabat de 20%.*